

303.6 ББК 76 Д 70. URL: <http://public.kh.gov.ua/content/documents/2/124/files/1.pdf> (дата звернення 16.07.2012 р.)

3. Паліюк В.П. Поняття «Доступ до публічної інформації» в контексті Закону України від 13 січня 2011 року «Про доступ до публічної інформації». В кн.: «Сучасні правові системи світу в умовах глобалізації: реалії та перспективи»: Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 13-14 квітня 2013 р. у 2-х частинах. К.: Центр правових наукових досліджень, 2013. Ч. I. 120 с.

4. Селіванов А. Публічна влада і громадянин в умовах застосування судової адміністративної юрисдикції (проблеми теорії і практики). *Право України*. 2006. № 9. С. 27–31

5. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 № 2939–VI. URL: <http://https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>

6. І. Березовська. Актуальні питання доступу громадян до публічної інформації та проблеми застосування Закону України «Про доступ до публічної інформації». 2016. УДК342.9.35.078.3 URL: http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/37396/1/5_26-31.pdf

7. Про інформацію: Закон України від 13.01.2011 No 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>

8. Григорян О. Світовий і вітчизняний досвід забезпечення прозорості та відкритості органів державної влади, місцевого самоврядування в реалізації публічної політики (інформаційний аспект). URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej15/txts/12GOOPIA.pdf>

9. Проблеми забезпечення доступу громадян до публічної інформації від органів державної влади. Л. Г. Чистоклетов, В. Й. Шишко. *Науковий Вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. ISSN 2311-8040 URL: http://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/visnyky/nvsy/nvsy_02_2018/26.pdf

Одержано 16.11.2020

УДК 65.015

Сергій Олександрович ТКАЧЕНКО,

кандидат економічних наук, доцент,

завідувач кафедри соціальних та економічних дисциплін факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5816-4185>

СТРУКТУРА МОДЕЛІ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЮВАННЯ

Стратегічне планування має суттєві елементи взаємозалежності зі стратегічним управлінням, що може ідентифікуватись як одна із його складових.

В той же час, стратегічне планування є інструментом, що дозволяє розв'язати управлінські рішення, та визначається як діяльність, пов'язана з визначенням цілей і завдань суб'єкта господарювання і їх досягненням, з підтримкою ряду взаємин між організацією й оточенням, які відповідають її внутрішнім можливостям і дозволяють добиватися визначених цілей, залишаючись сприйнятливою як до вимог зовнішнього середовища. Особливостями процесу стратегічного управління є складність, а в окремих випадках і неможливість повного опису об'єктів аналізу, суттєвий ступінь невизначеності набуття результатів при реалізації стратегій, наявність значної кількості частково керованих змінних, велика трудомісткість і тривалість процесу обробки даних, що потребує значних витрат і використання висококваліфікованих фахівців.

Наявність особливостей кваліфікації персоналу призводить до відмінностей суб'єктів за підходами щодо розробки й реалізації стратегії, а відповідно до односторонності розроблюваної стратегії, де кожним окремим критерієм можуть виступати клієнтська складова, якість та технологічний процес, фактори зростання доходів і прибутків, навчання й розвиток персоналу тощо, або всі зазначені фактори одночасно.

Таким чином, методичні засади розробки й реалізації стратегії мають ґрунтуватись на принципах універсальності та системності, що обумовлюється взаємодією загальної економічної

стратегії та факторними елементами розвитку підприємства, в тому числі взаємозалежністю факторів внутрішнього середовища.

Структурна модель стратегічного розвитку має містити у собі наступні складові:

- фінансова складова, що визначає стійке зростання капіталізації та орієнтована на економічну результативність і виступає індикатором відповідності стратегії елементам її реалізації яка вимірюється; показниками операційного прибутку, прибутковості позиченого капіталу та додатною вартістю, а також ступенем генерування грошових та фінансових потоків.

- бізнес-складова визначає надання споживчої вартості клієнтським параметрам та формує головні бізнес-процеси, які потребують вдосконалення, що дозволить створити й зберегти клієнтську базу в цільовому сегменті ринку, задовольнити очікування власників щодо досягнення фінансової стійкості та збільшення ринкової вартості суб'єкта, де інноваційний процес стає додатковим стимулом щодо ефективного управління, впровадження нового продукту та розширення клієнтської бази.

- клієнтська складова визначає пропозицію споживчої вартості для певного сегменту ринку, де результатом діяльності є задоволення потреб клієнтів, збереження споживчої бази, прибутковості, а також обсяг і частка цільового сегмента ринку. Саме вона дозволяє сформулювати стратегію, орієнтовану на споживача й цільовий сегмент ринку, що у майбутньому забезпечить виняткову прибутковості.

- Нематеріальна складова — визначає вплив на систему реалізації стратегії через взаємодію із елементами технологічного процесу, якісними критеріями персоналу та організаційною системою управління. Її основа вимагає додаткового інвестування в розвиток персоналу, вдосконалення інформаційних технологій і систем, створення взаємозв'язку між організаційними процедурами та характеризується комплексом загальних критеріїв і специфічних факторів характерних для відповідного конкурентного середовища. В свою чергу, організаційні процедури дозволяють проаналізувати мотивацію та її узгодження із загальною системою факторів, спрямованих на досягнення успіху.

Таким чином, основою щодо організаційного забезпечення процесу розробки й реалізації стратегії є розв'язання кадрових проблемних питань щодо забезпечення функціонування системи стратегічного управління.

Загальна система координаційного управління має визначати мету і завдання всієї структури, розподіл ресурсів, спрямованих на їх досягнення, контрольні заходи щодо виконання поставлених завдань, а також особисту відповідальність команди менеджерів.

Оперативна підтримка процесу стратегічного управління має спиратись на сформовані схеми щодо індивідуальної ролі кожного підрозділу, проте ефективна оперативна підтримка процесу стратегічного управління має бути централізованою, що забезпечить можливість коригування стратегії, її динамічну трансформацію щодо відповідності меті й завданням, вирішення проблемних питань стратегічних ініціатив, формування взаємозв'язку між стратегічним і операційним аналізом, а також відповідністю системи бюджетування.

На нашу думку, саме зазначені структурні елементи моделі стратегічного розвитку суб'єкта господарювання дозволяють досягти балансу між цілями різних рівнів у системі целепокладання та запланованими результатами й факторами їх досягнення, спрямовані на виконання єдиної стратегії.

Зазначені методичні принципи дозволять створити цілісну модель стратегії та сформувати корпоративне уявлення щодо перспективного розвитку.

Одержано 12.11.2020